

Arrest

nr. 148 848 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard word.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. DE MEERLEER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 26 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.08.2011 werd ingediend door :

E.M. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de formele motiveringsplicht. Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“Er is eveneens een schending van de formele motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroep in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze maar ook op basis van correcte gegevens. Het begrip “gebrek aan binnenkomstdocumenten” impliceert dat de opgelegde motivering. In rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Op dat vlak is de beslissing onvoldoende gemotiveerd. Het eerste middel is gegrond”.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van

de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

2.1.3. Verzoekster is van oordeel dat het begrip ‘gebrek aan binnenkomstdocumenten’ impliceert at de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en dat de beslissing op dat vlak onvoldoende is gemotiveerd.

2.1.4. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat zij de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, zodat deze onverminderd overeind blijven.

2.1.5. Het bestuur motiveert dat verzoekster niet in het bezit is van de vereiste documenten en wel als volgt: *“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum”*. De binnenkomstdocumenten waarop het bestuur doelt zijn, zonder dat daarover enige twijfel kan bestaan, de wettelijke vereiste documenten om toegang of verblijf in het Rijk te verkrijgen. Dat daarover verder zou moeten zijn gemotiveerd, is geenszins aangetoond. Bovendien bepaalt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing de bepaling van artikel 7 vermeldt die werd toegepast, zoals dat in casu het geval is. De loutere bewering dat de beslissing op dat vlak onvoldoende is gemotiveerd wordt met geen enkel concreet argument ondersteund en kan, gelet op het voorgaande, niet worden bijgetreden.

2.1.6. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoekster machtsoverschrijding op. Zij licht het middel als volgt toe:

“Het tweede middel is de machtsoverschrijding gelet op het feit dat de beslissingnemende overheid geen rekening heeft gehouden met de documenten welke door haar werden aangereikt en zelfs stelt dat deze niet werden gevoegd bij het dossier. Door geen rekening heeft gehouden met deze elementen, gaat de beslissingnemende overheid over tot machtsoverschrijding. Het tweede middel is gegrond.”

2.2.2. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekster naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft zijn bevoegdheid, in casu het beoordelen van aanvragen in toepassing van artikel 9bis, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden. Verzoekster brengt geen elementen aan die op het tegendeel kunnen wijzen.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel werpt verzoekster ‘*humanitaire redenen*’ op. Zij stelt het volgende:

“Het derde middel is gesteund op humanitaire redenen. Het kan niet zijn er geen rekening wordt gehouden met feit dat verzoekster niet terug kan naar Nigeria om reden dat zij met een honderd procent zekerheid opnieuw in de prostitutie zal terechtkomen en het slachtoffer zal worden van mensenhandel op risico van slagen en verwondingen.”

2.3.2. In de mate dat de Raad in verzoeksters middel de schending van de materiele motiveringsplicht kan ontwaren, dient er op gewezen te worden dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3.3. Verzoekster verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met bepaalde elementen, maar uit het administratief dossier blijkt dat zij deze elementen uit haar middel niet heeft aangevoerd bij haar aanvraag, noch in een latere actualisatie. Zodoende kan aan het bestuur niet verweten worden hier geen rekening mee gehouden te hebben. Zij kan deze elementen ook niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.3.4. Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS